

NAAR SCHOONER LAND

Een beetje moe leunt de bleeke knaap tegen zijn zorgzaam gestapelde kussens. De doorschijnend-witte handen liggen gevouwen op het dek; de wat onnatuurlijk heldere oogen sluiten zich.

Hij was heel zwak, de geringste inspanning viel hem spoedig te zwaar. En hij had zich ongewoón ingespannen, want op een tafeltje naast het bed lagen een massa prentkaarten, gezonden door kennissen en familieleden, uit binnen- en buitenland. Trouw hadden ze hem geschreven, allen, die op reis waren en dachten aan den zieke, die zich niet verplaatsen kon, 't wel nooit meer zou kunnen, die stil moest liggen op zijn rustbed, stil liggen en wachten. Wachten op het einde.

Hij had ze weer gelezen de vriendelijke woorden, de belangstellende vragen naar zijn welstand, de verrukte uitroepen over al 't schoone van de streek, waar men vertoefde.

Ook had hij zich verdiept in de beschouwing van de landschappen en stadsgezichten, van torens en bouwvallen, van bergen en meren, die alle even schilderachtig leken, uitlokten tot bewonderen en genieten.

Even voelde hij een wild verlangen, óók te reizen, zich te verheugen in Gods grootsche en liefelijke schepping, in hetgeen menschenhanden, met Zijn hulp, aan kunst en schoonheid hadden tot stand gebracht.

't Was goed en hartelijk bedoeld, hem die afbeeldingen te sturen, maar hij snakte soms naar de werkelijkheid ervan.

Eens, lang geleden, had hij er iets van kunnen meemaken, mocht hij kampeeren op de purperen hei, bergen beklimmen, op wier top de Edelweiss bloeide, roeien op rimpelend water, dat het maanlicht weerkaatste.

Maar spoedig was de ziekte gekomen, de krankheid, die hem neersloeg en veroordeelde tot liggen, altijd maar liggen en — denken.

Wat wisten ze ervan, de sterken en gezonden, die niet zuinig op hun krachten hoefden te zijn, voor wie 't leven zich uitbreidde, zonnig-lachend en onbegrensd als 't landschap, dat ze zich kozen tot vakantie-verblijf!

Ze overlaadden hem met „Groeten uit den vreemde,” straks met reissouvenirs, in stilte beklaagden ze „den armen kerel,” wien de gedwongen rust zeker wel eens lang zou vallen, hardop verzekerden zij hem, dat hij mooi opschoot, en er al veel beter uitzag dan een poos geleden. Hij mocht vooral den moed niet verliezen...

Maar zelf voelde de zieke, wat die troostredenen betekenden. Langzaam, maar niet meer tegen te houden, vloeide het leven uit hem weg.

In nachtelijke uren, als de wereld buiten zweeg, sprak een stille, be-

kende stem van onderwerping aan Gods Wil; van geloof, dat dit lijden de Weg was, die naar Zijn doel leidde; ook van teedere Vaderliefde, die haar kind niet méér oplegde, dan het dragen kon.

Nog steeds kwamen de boden uit verre streken en vertelden, in bonte afwisseling, hoe schoon en heerlijk het deel der aarde was, waar de vrienden vertoefden. De zieke knaap kon er nu naar zien met een glimlach, niet alleen van berusting, maar van vertrouwen en hoop. Hoop, die van lieverlede overging in blijde zekerheid.

Ze hadden het goed, de verre bekenden, ze genoten van de meest schoone en grootsche natuurfereelen, maar hém had God bereid wat liefelijker en heerlijker was dan eenig vergankelijk landschap hier beneden, hém wenkten de toppen der Eeuwige Bergen; wat nooit menschenoog aanschouwde of menschenoor vernam, wachtte hem aan de andere zijde van de doodsrivier.

Dáár was geen ziekte meer en geen pijn, geen onvervuld verlangen, geen ongestild begeeren.

En ook de dóód zou er niet heerschen.

M. VEREN

HERFSTZEGEN